

LBRIS

We know  
books

THOMAS CAPLAN

ACTORUL CARE  
A DEVENIT SPION

Cu o introducere a președintelui  
BILL CLINTON



*editura rao*

**Actorul care a devenit spion** / Thomas Caplan ; trad.: Andra-Elena Agafiței prin Lingua Connexion. - București : Editura RAO, 2014  
ISBN 978-606-609-629-4

I. Agafiței, Andra-Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO  
Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România  
www.raobooks.com  
www.rao.ro

THOMAS CAPLAN  
*The Spy Who Jumped Off the Screen*  
Copyright © 2012 by Oscar Caplan & Sons, Inc.  
Copyright © 2012 by William Jefferson Clinton  
Publicată prin înțelegere cu Peter Lampack Agency, Inc.  
350 Fifth Avenue, Suite 5300, New York, NY 10118 SUA

Traducere din limba engleză  
ANDRA-ELENA AGAFIȚEI  
prin  
LINGUA CONNEXION

© EDITURA RAO, 2012  
Pentru versiunea în limba română  
2014

ISBN 978-606-609-629-4

## INTRODUCERE

de președintele BILL CLINTON

De vreo patruzeci de ani sunt un mare amator de romane de acțiune. Există un număr impresionant de astfel de cărți. Pot fi lungi sau scurte, cu o acțiune care are loc în prezent, în viitor, în trecutul apropiat sau îndepărtat; pot lua forma poveștilor unor delictе de nedescris, a aventurilor de spionaj de înaltă tehnologie, a explorării mijloacelor și motivelor teroriștilor sau a istorisirilor politice de modă veche în care sufletul se zbate între principii și putere. Indiferent de forma lor, romanele de acțiune sunt de succes atunci când acțiunea te prinde, când personajele sunt convingătoare și când subiectul are ritmicitate, toate acestea manifestându-se într-un parcurs care te informează și te încântă, în același timp.

Atunci când citești romane cu adevărat bune, e ca și cum ai auzi cuvintele, ai vedea peisajul, ai cunoaște personajele și ai simți loviturile, gloanțele și bombele. Dintotdeauna am vrut să scriu un asemenea roman, însă, până acum, viața mi-a permis doar plăcerea de a citi cât mai multe posibil și de a deveni un cunoscător al acestora.

Consider că *Actorul care a devenit spion* de Thomas Caplan este un thriller de acțiune foarte bun. Romanul prezintă – fără clișee și în mod original – ceea ce este, fără îndoială, cea mai mare amenințare cu care se confruntă omenirea în prezent – proliferarea armelor nucleare și posibilitatea ca ele să cadă în mâinile teroriștilor pregătiți să le folosească. În plus, are un

erou atrăgător și original, Ty Hunter, un star de cinema și un fost expert militar în Departamentul Operațiuni Speciale. Hunter pare a fi un personaj demn de imaginația lui Alfred Hitchcock. Atras într-o situație de criză aproape accidental, apoi presat de către președinte să o rezolve, Ty acționează cu elanul unui actor celebru de la Hollywood și cu îndemnarea și curajul unui veteran implicat în operațiuni sub acoperire. După cum declara și unul dintre personaje: „Este ca și cum Matt Damon chiar ar fi fost Jason Bourne.” În ceea ce mă privește, mi se pare că Sean Connery, Roger Moore, Pierce Brosnan și Daniel Craig li s-ar fi alăturat lui James Bond, în Serviciul Secret al Majestății Sale.

De unde i-o fi venit lui Tommy Caplan această idee: un agent sub acoperire, a cărui deghizare este chiar propria celebritate? Este un concept deosebit de captivant, într-o perioadă în care faima obsedează și distrage. Cu atât de mulți oameni care încearcă să devină cunoscuți, fie prin talentul lor, prin succesul politic, aspectul fizic sau comportamentul scandalos; cu armate de fotografi, cu jurnaliști care scriu pentru tabloide și site-uri web politice, hotărâte să elimine ultimele granițe ale intimității, aducându-le și mai multă faimă celebrităților; și cu noi, milioanele de oameni care savurăm ascensiunea sau căderea figurilor publice care pătrund în mass-media, ideea de celebritate ca „mască” pentru ceea ce se întâmplă cu adevărat este un succes garantat.

Desigur, relatările lui Hunter seamănă oarecum cu experiențele reale ale unor actori celebri, cum ar fi Leslie Howard și Sterling Hayden, precum și cu cele ale unor scriitori talentați, ca Roald Dahl și Ian Fleming, și cu ale altor artiști ale căror vieți duble rămân necunoscute. Cu toate acestea, Hunter este diferit, pentru că nu e nici amator cu bune intenții și nici profesionist cu normă întreagă. În schimb, el este un patriot veritabil, extrem de abil în două meserii foarte diferite și asta, pentru că viața lui a fost definită de două schimbări bruște: leziunile aproape fatale care i-au pus capăt carierei militare și recuperarea miraculoasă, noul început al vieții lui, ca star de cinema. În mod previzibil, suferințele prin care a trecut, recuperarea în urma rănilor

adânci și desfigurarea l-au făcut mai puternic, mai interesant și mai conectat la acțiunea din filmele lui, mai mult decât în cazul oricăror alte vedete de cinema.

Așa cum adesea se întâmplă în cazul eroilor din filmele lui Hitchcock, pericolul este cel care îl găsește pe Ty Hunter, și nu invers. Odată cu el, prins în mijlocul acțiunii, luptându-se pentru a preveni transferul unor focoaase nucleare, cunoaștem o întreagă serie de personaje fascinante, într-o diversitate de situații, toate prezentate de ochiul critic al lui Caplan și de apetitul lui vorace pentru detalii care ne oferă nu doar culoare, ci și o bună perspectivă asupra lucrurilor. Aflăm despre planurile stradale ale marilor orașe, despre o fortăreață pe stâncile din strâmtoarea Gibraltar, despre istoria clădirilor antice, europene, despre ingineria din spatele iahturilor extrem de moderne, despre modul în care sunt mobilate apartamentele din hotelurile elegante, despre plăcerea de a consuma mâncăruri extravagante și despre realizarea și comercializarea bijuteriilor fine. Aflăm, de asemenea, despre locul în care ar putea fi depozitate bombele și materialele fisionabile și despre modul în care ele ar putea fi transportate ilegal. Și, în unele dintre cele interesante și mai bine scrise pasaje ale cărții, ne alăturăm câtorva de tineri aventuroși, magicieni în ale tehnologiei înalte, care se folosesc de aceasta pentru a-l ajuta pe Hunter să localizeze și să contracareze transferul de bani și arme.

Printre personajele lui Caplan se numără Ian Santal și Philip Frost, doi răufăcători cu egouri supradimensionate, cu motive complicate, povești interesante și autojustificări inteligente; Isabella Cavill, „obiectul pasiunii”, strâns apropiată atât de Santal, cât și de Frost, dar care totuși este scutită de a-i suporta, datorită personalității sale incoruptibile, rebele și pricepute și inevitabilei ei atracții față de Hunter; și o mulțime de alte personaje secundare ale căror cuvinte, acțiuni și motive conferă poveștii contur și autenticitate.

Odată cu desfășurarea acțiunii din *Actorul care a devenit spion*, cititorul vizitează, alături de un ghid cunoscător, locuri pe care mulți dintre noi nu le vom vizita niciodată – sau pe care nu le-am înțelege chiar dacă am face-o – și întâlnește figuri

fantastic de bogate și de puternice care fac parte din plutocrația globală a secolului XXI, ale căror vieți se desfășoară departe de experiențele, grijile și valorile majorității dintre noi. Acești plutocrați deosebiți se ascund și își ascund afacerile în spatele zidurilor înalte și secrete, apărate de porți bine încuiate. Caplan încearcă să le deschidă, dezvăluind un amestec incendiar de indulgență inertă și aroganță morală, o dură desconsiderare față de viețile muritorilor de rând și o capacitate nelimitată de autosuficiență, tinzând spre superioritate.

Ceea ce descoperim este o ironie: o cultură a privilegiului în care cei mai mari beneficiari oferă sprijin atât celor mai mari neplăceri ale lumii noastre, cât și soldaților hotărâți să o distrugă în mare parte. Nimeni nu scapă nevătămat din *Actorul care a devenit spion*, nici măcar Ty Hunter, însă romanul vă va bucura când veți înțelege că există oameni ca el și compatrioții lui, care își riscă viețile pentru a învinge cel mai recent chin al istoriei, cu virtuțile pervers imaginate ale uciderii în masă.

Pe autor l-am întâlnit prima dată pe vremea când eram amândoi boboci la Facultatea de Afaceri Externe a Universității Georgetown. Ni se repartizaseră camere aflate la câteva uși distanță una de cealaltă, la etajul doi al clădirii Loyola Hall. În autobiografia intitulată *Viața mea*, mi-am amintit că prima dată când ne-am întâlnit avea în cameră un balansoar imens și că mi-a spus că voia să devină scriitor. Amândoi am fost susținători entuziaști ai președintelui Kennedy și, după aproape un an, am rămas marcați de sfârșitul tragic al mandatului acestuia. În timp ce exemplul oferit de John Kennedy m-a inspirat să intru în politică și în serviciile guvernamentale, elocvența lui l-a inspirat pe Tommy să scrie. Prietenia noastră s-a dezvoltat în mod natural: un viitor scriitor interesat de politică și un viitor politician care aprecia literatura. În cei peste patruzeci și șapte de ani care au trecut de atunci, am învățat multe lucruri unul de la celălalt și am avut parte de momente minunate.

Prima noastră campanie împreună a avut loc la aproximativ o lună, când am candidat pentru președinția clasei celor din anul întâi. Încă după ce ne-am cunoscut,

imi amintesc dezbaterile candidaților din Gaston Hall și pregătirile anterioare. Tommy a fost alături de mine, scriindu-mi replici bune și inteligente, un lucru pe care a continuat să-l facă ulterior, chiar și când a fost vorba despre pregătirile pentru discursurile mele prezidențiale de inaugurare. O plăcută inversare de rol a avut loc atunci când mi-a cerut să-i citesc și să-i comentez o primă variantă a acestui roman. Știa că aveam tendința de a citi un roman de acțiune după altul și probabil că s-a gândit că, în timp, ajunsese să-mi dau seama de valoarea unei scrieri.

Limbajul lui Tommy a fost dintotdeauna mai mult formal, mai puțin colocvial decât al meu, reflectând, în mare parte, regiunile și culturile diferite în care am crescut. Cu toate acestea, am apreciat mereu detaliile, conversațiile perfecte și personajele seducătoare care au marcat primele sale trei romane, *Line of Chance*, *Parallelogram* și *Grace and Favor*, care, de asemenea, abundă și în romanul de față. Singurele probleme pe care le-am identificat în acel proiect timpuriu au fost ritmul și tempoul. Adecvate pentru romanele anterioare, mi s-au părut prea lipsite de vlagă pentru un thriller de acțiune. Cu permisiunea lui, i-am recomandat să renunțe la câteva mii de cuvinte din dialoguri și descrieri, pentru a menține ritmul palpitant al narațiunii. Tommy a fost destul de amabil, încât să spună că sugestiile mele i-au fost de un real ajutor.

Lăsând corecturile la o parte, în momentul în care l-am întâlnit pe Ty Hunter, am știut că autorul găsisese pe cineva care surprinsese spiritul vremii. Întocmai cum președintele care îl recrutează pe Ty pentru a reintra în acțiune îi spune acestuia: „Nu ești tocmai ceea ce se poate numi «invizibil». Ești mai degrabă invizibil tocmai pentru că ești al naibii de vizibil. Ai un motiv să fii peste tot, oriunde.” Faima lui de actor atrăgător îi oferă lui Hunter posibilitatea de a se afla în anumite locuri și de a cunoaște diverse persoane, fără a deveni, cel puțin o vreme, suspect, lucru imposibil pentru alți agenți aflați sub acoperire. Ceea ce îl deosebește de eroii convenționali ai genului este faptul că, în momentele în care aceștia ar ieși în evidență, el se integrează. Acest lucru îi oferă cititorului

o perspectivă panoramică asupra acțiunilor personajelor, înainte de a înțelege motivele lui Ty. Desigur, în cele din urmă, unii le identifică. Atunci, Ty, la fel ca majoritatea eroilor romanelor de acțiune, își poate purta de grijă.

Ideea și efortul depus de autor pentru a scrie *Actorul care a devenit spion* sunt direct proporționale cu miza implicată, care îi garantează cititorului că nu e o pierdere de timp. După cum am menționat anterior, nicio problemă cu care ne confruntăm nu este mai importantă decât proliferarea nucleară, luând în considerare grupurile suspecte care au înclinația și capacitatea de a le folosi. Este greu să-i identifici pe liderii acestor grupuri, să-i prinzi sau să-i ucizi. Și, pentru că ei nu fac parte dintr-un stat anume și se ascund în locuri izolate sau printre civili, intimidarea tradițională sau represaliile nu-și au rostul.

Aceasta este o poveste despre provocarea descurajantă de a separa vinovații de nevinovați, într-o lume în care cele două tabere se amestecă, și despre deșeurile planurilor celor dintâi. Din momentul în care întâlnim diversele personaje pline de culoare care populează această poveste, ne punem aceleași întrebări. Cine sunt, cu adevărat, personajele negative? Care sunt motivele lor? Cum își justifică acțiunile – în fața altora sau a propriilor persoane? Puțini dintre noi vor găsi răspunsul corect în fiecare caz. Aceasta este partea distractivă a ficțiunii, însă povestea ne amintește și că, în viața reală, asemenea greșeli au consecințe. Trebuie să evităm ca armele nucleare să încapă pe mâinile celor care sunt pregătiți să le folosească. Dacă nu reușim, după aceea, lumea noastră nu va mai fi la fel.

Din jocul de puzzle extrem de contemporan, antrenant și stilat care este acest roman, putem extrage atât înțelepciunea, cât și plăcerea. Începând din suburbiile ample ale orașului Kansas și până la silozuri pentru proiectile de mult abandonate de-a lungul strămtorii Kerci, de la Hollywood la Praga, din Londra și până în Maroc, de-a lungul Coastei Soarelui din Spania și la fiecare oprire din desfășurarea rapidă a acestui itinerar, *Actorul care a devenit spion* vă va vrăji și vă va întări hotărârea de a face din această lume un loc mai bun pentru copiii noștri.

## CAPITOLUL 1

Wilhelm Claussen intrase, în urmă cu șase zile, în posesia automobilului, un Bentley Flying Spur, însă plecase din Mission Hills doar în această după-amiază. Până atunci, câtă vreme nu se aflase în garaj, mașina își făcuse grațios apariția doar pe aleile bine îngrijite ale vecinilor și, desigur, la Kansas City Country Club. Acolo, valetul o numea adesea mândria locului, prima care putea fi văzută de oricine, de la portic. Billy, așa cum îl știau toți (și ca director general al unora dintre cei mai importanți antreprenori din lume, era cunoscut de toți cei interesați), aproape cumpăraseră Arnage T, cel mai puternic și mai scump model Bentley; de asemenea, și acesta putea fi vândut pe piața pieselor de schimb de o firmă germană. Cu toate astea, Flying Spur se bucurase de sprijinul celor tineri. Și nonșalanța acestora, de care Billy ajunsese să se teamă, era chiar prețul plătit pentru succesul personal. Cumva, avea nevoie să-l recupereze.

– Ai citit ziarele? întrebă agentul de vânzări.

– De obicei le citeam. Ce scrie? întrebă la rândul lui Billy.

– Ei bine, se pare că, într-un sfârșit, s-a dovedit că anumite dispozitive mecanice sunt eficiente în a stimula sexual femeile, îl asigură sec agentul de vânzări, apoi se opri. Cel mai de seamă dintre acestea este Flying Spur.

Billy Claussen râse. Cu toate că mai auzise gluma și înainte, invocând o marcă și un model diferit, trebui să admită că își atinsese scopul și că, cel mai probabil, încheiase afacerea.

Fără aceasta, s-ar fi decis pentru o mașină mai neinteresantă sau ar fi amânat achiziția ei. Vremurile nu mai erau la fel de bune ca odinioară și, indiferent de cât de mult noroc avusese, cel puțin în comparație cu alții, nu se mai simțea chiar atât de bine pentru a-l afișa.

Totuși, un bărbat trăiește o singură dată, de aceea îi plăcuse vânzătorul și îi apreciasse umorul, și implicarea de care dădea dovadă în munca lui. Zâmbi când își aduse aminte de ziua aceea în showroom. Spre deosebire de numere, nu-și mai putea aminti glumele. Adesea se trezea că se pierdea sau se poticnea la jumătate. Pe vremuri era pregătit să dea replici – la urma urmei, fusese și el un agent de vânzări dat naibii –, dar acele zile intense în care mai degrabă își adunase decât își risipise averea păreau foarte departe și de nerecuperat. Cu patru zile înainte de Crăciun era un timp, dacă se nimerea să-l aibă, în care lăsa la o parte toate grijile vieții. Așteptând lângă bordură să ajungă mașina, încă putea auzi sunetul colindelor care răsunau din centrul comercial. Chiar dacă vremea din perioada asta a anului era anormal de rece, colindele păreau să nu-și găsească locul în acest sezon, însă molidul imens și ferestrele magazinului erau decorate și soldații Armatei Salvării, un bărbat și o femeie, vegheau ceainicul, sunând pe rând din clopoțelul pe care îl țineau în mână. După ce scoase o bancnotă de cinci dolari, pentru a i-o da însoțitorului, Billy Claussen observă că în portofelul lui vechi din piele de crocodil îi rămăseseră numai bancnote de douăzeci de dolari, nesocotindu-le, desigur, pe cele de o sută, pe care, de obicei, le ascundea. Își închisese portofelul și tocmai voia să-l vâre înapoi în buzunarul stâng, când se răzgândi. Din difuzoare răsună o versiune corală blândă a colindului *O, Little Town of Bethlehem*<sup>1</sup> ale cărui versuri le știa pe de rost, deoarece făcuse parte din corul școlii la care mersese prima dată.

<sup>1</sup> O, micul oraș Betleem (n. tr.)

*Acolo unde dragostea veghează  
Și credința ține ușa larg deschisă,  
Noaptea întunecată se trezește, gloria răsare,  
Iar Crăciunul vine din nou.*

Ce naiba, se gândi el. Cine nu o pățise ca el? Chiar și în apropiere erau oameni care trăiau vremuri grele. Scoase o bancnotă netedă de douăzeci de dolari, o îndoi frumos pe jumătate și, cu un zâmbet care nu cerșea recunoaștere, o puse în ceainicul Armatei Salvării. Tocmai atunci sosi prețiosul lui Bentley.

În timp ce se îndepărta de Mi Cocina, aflată la intersecția 48th Street cu Jefferson, după-amiaza era pe sfârșite. El și Wendy avuseseră parte de o masă de prânz delicioasă, băuseră câte două pahare cu un cocktail margarita fiecare și mâncaseră – ea o coastă *fajita*, iar el pui cu ciuperci. Era o parte din rutina lor atunci când ea venea de la New York: cina într-un loc foarte liniștit, o noapte de dragoste (fără să discute prea mult) în hotelul în care era cazată, lângă Plaza, apoi prânzul în văzul lumii. De ce nu? La urma urmei, se întâlniseră din cauza afacerilor. Wendy era amanta lui ocazională de aproape doi ani, de când vicepreședintele care se ocupa de planificarea strategică angajase firma de consultanță unde lucra ea, pentru a realiza o revizuire cuprinzătoare a operațiunilor Claussen Constructions. Acea revizuire se încheiase de mult. Contractul expirase cu câteva săptămâni înainte ca ea să-l fi abordat prima dată. Așadar, când venea în Kansas era doar o convenție pentru a servi alți clienți.

Wendy era de vârsta fiului său, dar dacă lucrul ăsta nu o deranja pe ea, nu-l deranja nici pe el. Nu era un copil. Ea avea un master în Administrarea afacerilor, la Wharton. El fusese căsătorit de trei ori, își părăsise prima soție și fusese părăsit de următoarele două. Emoțiile îl nedumereau. O părăsise pe singura femeie alături de care s-ar fi văzut toată viața nu pentru că ea se schimbase, ci pentru că așa îi venise lui. Se

căsătoriseră la douăzeci și unu de ani, când el era grăbit, iar ea începea să afle ce însemna a fi satisfăcută. Experiențele lor sexuale fuseseră stângace, dar jucăușe. Ea nu s-ar fi gândit niciodată să învețe trucurile lui Wendy, dar nici el nu le considera pe atunci necesare.

Se încadră în trafic și acceleră în timp ce flutură mâna în semn de „La revedere“. Nu știa când urma să o mai vadă pe Wendy. Nu își plănuise să se ducă la New York înainte de venirea primăverii, dar, dacă situația s-ar schimba brusc sau ar interveni o situație urgentă, ar găsi o soluție pentru toate astea. Oricum, să lăsăm lucrurile astea la o parte acum! Voia să se joace cu mașina lui. O firmă numită Mansory, de undeva din apropiere de Bayreuth, o dotase cu un pachet aerodinamic Pur-R-Rim, inclusiv cu un sistem spoiler integrat, lumini pentru zi Hella, cu apărătoare laterale și dorsale și aripi din oțel inoxidabil. Motorul V-12 fusese modificat pentru a furniza 630 CP. Accelerând, putea să ajungă de la 0 la 60 kilometri pe oră în 4,7 secunde, furnizând un cuplu maxim de torsiune de 226,8 kg chiar și la viteze mici. Toate astea puteau fi controlate dintr-un interior luxos din Alcantara și piele perfect cusută, cu cele mai noi și originale fitinguri din fibră de carbon.

În timp ce se îndrepta spre sud-vest pe Ward Park Way, urmărea în oglinda retrovizoare cum conturul clădirii Country Club Plaza dispărea și se gândi, din nou, la cât de încântătoare era această zonă a orașului. Oamenii întâlنيți de el în alte locuri rareori apreciau natura neașteptat de cosmopolită a orașului Kansas, cu atât mai puțin timpul îndelungat în care acesta și-a dobândit notorietatea. Să luăm ca exemplu clădirea Plaza, pe care, în 1922, bătrânul J.C. Nicholas a amenajat-o ca primul centru comercial suburban american. Arhitectura spaniolă – turnuri, fântâni și sculpturi – încă farmecă Bush Creek Valley; iar magazinele seamănă, de cele mai multe ori, cu acelea de pe Madison Avenue și Rodeo Drive. Acesta era un oraș încrezător, dar curios, în care unii veneau și din care alții, precum Billy, plecau mai departe. Și era un loc la fel de

frumos ca și altele pe care le văzuse și în care ar fi putut să se simtă precum acasă: ca și cum Statele Unite ale Americii ar fi fost încă la apogeu.

Conștient de propriile dispoziții ca de schimbările de vreme, Billy se întreabă de ce devenise dintr-odată nostalgic. Luă în calcul mai multe posibile cauze, dar, treptat, ajunse să se concentreze doar asupra a două dintre ele. Prima dată se gândi la faptul că nu-i prea făcea plăcere să fie recunoscut de străini. Într-un fel stăteau lucrurile cu personalul hotelului și al restaurantului, și într-altul cu publicul larg. De când acceptase să apară într-o reclamă menită să insuflă încredere într-o mare bancă, a cărei situație nu era una tocmai bună și unde era acționar important, avea sentimentul că mantia asta confortabilă și familiară a anonimatului nu îl mai proteja. O versiune-panou a acelei reclame îl necăji și mai rău și, când trecu în viteză pe lângă ea, se uită în altă parte.

Al doilea motiv care îl neliniștise mai mult timp decât ar fi fost normal era o afacere din care recent se retrăsese brusc, însă nu ca urmare a unei analize atente, ci a instinctului. Pentru o vreme, păruse să-i ofere promisiunea unor recompense rapide și uriașe, precum și provocarea deschiderii unei piețe largi, cu totul noi. Bărbatul cu care încheiase afacerea era un prieten sau, mai degrabă, o persoană alături de care anii petrecuți împreună printre cei de calibrul lor ar fi trecut drept prieten. În schimb, funcționarii aflați într-o permanentă schimbare, înșiși rușii au fost cei care l-au scos din joc până la urmă. Cu cât îi vedea mai mult, cu atât suspecta faptul că banii le întuneca judecata, iar lucrul ăsta era împotriva principiilor lui. Ultimul dezvoltator cu care se întâlnise îl enervase în mod special: un cazac odios, condescendent, care transpira abundant. „Cum putem fi siguri că vei oferi ceea ce promiți?“, vroia să afle acesta. Ce întrebare! Firma Claussen Construction era prezentă peste tot în lume. Erau cei mai buni, deoarece nu întârziiau niciodată, nu depășeau bugetul și tot ceea ce realizau era simplu și profesional. Desigur, nu același lucru se putea